

[Svend Åge Petersen]

interesseret os meget, og derfor synes det måske dobbelt mærkeligt, at Socialdemokratiet er medforslagsstiller.

Fælleserklæringen, som arbejdsministeren har omtalt, var jo om omkostningsudviklingen og ikke bare omkostningsudviklingen for den enkelte arbejdsplads, den enkelte arbejdsgiver, det enkelte produkt, men omkostningsudviklingen i forhold til udlandet; der er også nogle i Socialdemokratiets folketingsgruppe, der endda i avispalterne har udtalt sig, som om de var interesserede i at kere sig om det forhold.

Jeg vil godt spørge en af ordførerne, om arbejdsmarkedets parter egentlig har givet udtryk for, at man ønskede en sådan ændring, og indtil jeg ser dokumentation, vil jeg påstå, at det har arbejdsmarkedets parter faktisk ikke.

Den anden del af forslaget vil fjerne udbetaling efter dimittendsatsen. Jo, det kan man nok have en mening om, men jeg ville godt spørge, om jeg kunne få en forklaring på det, der står i bemærkningerne om, at den nuværende ordning med dimittendsatsen kan bruges som en skjult erhvervsstøtteordning. Jeg er bange for, at den tidligere ordning kunne have været det i en vis udstrækning. Jeg hører gerne forklaringen på, hvad man mente, da man skrev bemærkningerne. Jeg har den opfattelse, at dimittendsatsen faktisk har medført, at der ude i det rigtige, praktiske liv uden for dette hus ikke længere er en særlig interesse for – enten enkeltvis eller i fællesskab arbejdsgiver/lønmodtager – at spekulere i at udnytte det offentligt betalte dagpengesystem.

Det Konservative Folkeparti kan naturligvis ikke tilslutte sig beslutningsforslaget. Da CD's ordfører ikke kan være til stede, skal jeg sige, at det også gælder for CD.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Der går cirka 600.000-650.000 personer igenem vort a-kassesystem på et år. Heldigvis er det kun de færreste, som bliver langtidsarbejdsløse, og det vil jeg sige, at det mest er korttidsarbejdsløse, vi her taler om. Ellers ville vores arbejdsløshedstal jo være langt højere, end det er i dag.

Det er ret karakteristisk, at den siddende regering ikke vil medvirke til at indføre en karensgang for arbejdsgiverne. Det ville ellers give betydelige besparelser på finansloven. Nej, hellere vil regeringen give tilskud – for det er det jo

i realiteten – til arbejdsgiverne. Og når jeg siger det, er det klart, at jeg kan bevise det. Der er faktisk skrevet afhandlinger herom. Der er tale om tilskud i milliardklassen, fordi arbejdsgiverne bruger a-kassesystemet til korttidsparkering af den overflødige arbejdskraft, som de jo kan have i visse perioder, ikke mindst hvis de ikke forstår at planlægge ordentligt ude i virksomhederne.

Anstændige og ordentlige virksomheder planlægger ordentligt, sådan at der ikke bliver tale om, at folk skal parkeres i a-kassesystemet og dermed udnytte systemet. Men der findes desværre også nogle – og det er dem, man må lave sådan et forslag for – som misbruger vores a-kassesystem, og det kan vel ikke være rimeligt.

Jeg synes ellers nok, folketingsflertallet gang på gang er ude efter de arbejdsløse; så taler man om, at de skal betale mere i eget bidrag, så taler man om, at arbejdsløshedsunderstøttelsen skal sættes ned, og man indfører graduerede dagpenge, som man er nødt til at få væk igen, og man laver det med partier, der ikke er vågne nok, og så ser man også, at folk ender på bistandshjælp i stedet, osv. Hver eneste gang der fra dette flertal kommer lovgivning på det her område, er det noget, der handler om, at de arbejdsløse skal betale.

Vi ved jo, at der finder misbrug sted fra arbejdsgiverne, fordi de ikke vil planlægge ordentligt ude i virksomhederne. Der spekuleres ligefrem i dette her, og det er altså for galt. Derfor har vi i Socialdemokratiet og SF sat os ned og kigget på, hvordan vi kommer det til livs, hvad vi kan gøre for at tvinge virksomhederne til at planlægge ordentligt, så de ikke bruger a-kassesystemet til korttidsparkering. På længere sigt vil man lære at planlægge ordentligt, så vil man ikke bruge systemet mere, og så bliver bestemmelsen for så vidt overflødig, men det vil være godt, at den er der af præventive årsager.

Det er hovedårsagen til, at vi er gået med i dette forslag.

Da den borgerlige regering kom til i september måned 1982, sagde den: Det skal kunne betale sig at gå på arbejde. Det kan ikke betale sig. Der er mange, det ikke kan betale sig for at tage et vikariat og få en løs tilknytning til arbejdsmarkedet, og det er dog bedre at have en løs tilknytning til arbejdsmarkedet end slet ingen at